

II. felvonás

A Múlt Szelleme

5. fejezet

A Sötétség Lepke

- Áhhh... mindjááart! Áhhh... de rohadt nehéz ez a vacak! Áhhh... – nyögte ki nagy nehezen Carl, miközben minden erejéből húzta maga után a vakcinákat tartalmazó tárolót. Mostanra már nem csak berakodták azt a Reaverre, de sikeresen átsuhantak a hajóval a szomszéd kikötőbe. S most elérkezett az ideje, hogy egyenesen Xil hajójához vigyék, aminek elég sok útja van manapság, de csak ez lett a megoldás.

Elvégre az Erő segítségével nem cipelhetik ide-oda, azzal hamar felkeltenék a környező rohamosztagosok figyelmét. Így is meg kell húzniuk magukat, ami a köpenyeik fondorlatos csuklyái alá történő rejtőzésben nyilvánult meg.

Ha az Erő nem eshet szóba, maradt a fizikai része a dolgoknak, amiben messze Carl és Fenn a legjobb. Egyébként sem illik egy nőt erre a feladatra fogni, így Ventriss már megint azon tudhatja magát, hogy nem kell csinálnia semmit. Mivel Jaris előrement, hogy lebeszélje az üzletet a hirtelen jött munkaadóval, szegény Dahn maradt a konténer utolsó, egyre csak izzadó reménye.

Mindezt a környező népek meghökkenten kísérték figyelemmel, ugyanis az első ránézésre úgy tűnhet, ezt egy kisebb bantha sem tudná mozgásra bírni. Hát még hősünk, aki egymaga vonszolja maga után, egy jó erős kötél segítségével, mintha csak valamiféle igásállat lenne. Ezután bizonyára egy hétig nem kel föl az ágy kényelméből. Sőt, még az is megfordult a fejében, hogy Ventriss taktikáját alkalmazza, és heves nyavalygásba kezd, amint a sors bármiféle, nem harccal és kreditekkel kapcsolatos teendőt sodor az orra elé.

Időközben, szörnyű erőfeszítések és kínok árán, már húsz teljes méteren sikerült átvonszolnia a rakományt. Leana és Ann nyomát követte, akik meg Fennét, aki meg elkászálódhatott valamerre, mert őt már sehol sem látta a férfi. Bizonyára Xil nyoma után leshetett, ám Carl semmi szín alatt sem lehetett biztos ebben. A fizikai munka túlzottan is elködösítette a fennmaradó agytekervényeit.

Igazság szerint, Jaris egy csöppet sem tudta, mi után koslat a kikötőben, mivel sem a neutóliai hajóját, sem pedig a roppant férfias személyélt nem lelte meg. Aztán, közel száz méter megtétele után, már beérte a kísérete is, legalábbis csak a nagy része. Carl még mindig le volt maradva, Mira pedig a hajót őrzi ugyebár. A két nősemély máris kérdően nézte Fennét, de ő zavartalanul folytatta az útját a nagy semmibe, végül, mielőtt Ventriss már megint olyat mondott volna, miután jó eséllyel kidobják a hajóról, egy világosbarna köpenybe burkolt, idős alak állta el az útjukat.

- Állj félre, tata! – intett neki a kezével Fenn, mire a férfi arcát széles mosoly és gúnyos nevetés fogta el. Ezt sem az ex-jedi, sem pedig a mögötte állók nem tudták mire vélni, mindaddig, amíg a férfi le nem eresztette a csuklyáját, hogy oly sok másodperc után meglevegőztethesse a zseniális agytekervényeit.

- Ejnye, hát így fogadunk valakit, aki fél kézzel lerendezne?

- Mester? – lőtte le Ann akaratlanul is a felismerést, ami igencsak megrázkódtatta volna Fennét, meg aki még a háttérből követi – tudni illik, a két kardforgató elfelejtette tájékoztatni az egykori jedi Sigil túléléséről. De mindegy, Ann már lelőtte.

- Túlélőtípus – veregette meg az öreg vállát Fenn, a meglehetősen nyers kezdet ellenére nagyon is örült a találkozásnak. – Mindannyiunkat átejtettél.

- Tényleg? – ráncolta a homlokát Sigil, Ann felé fordítva a tekintetét.

- Dehogy – rázta a fejét a nő megilletődve. – Mirával abban maradtunk, hogy majd ő mondja el – még a mai nap reggelén, ami azt illeti.

- Hát nem mondta el – fogta a fejt Fenn, enyhén csalódottan. Mostanában valami van ezzel a gyermekkel, s bármennyire is próbál elnéző lenni vele, lassan mindenképp eljön az ideje, hogy beszéljen a konok fejével. – Sebjaj! – törte meg az eddigi gondolatmenetét, majd újfent a kor törte férfi felé fordította a tekintetét. – Meséj, öreg barátom! Téged mi szél fújta erre? Csak nem egy fuvar kellene?

- Az igazat megvallva, egy rakás eszelős csempészt és egy észbontóan gyönyörű twi'leket keresek, valami szállítmánnyal... – ekkor a homlokára csapott Sigil egy tettetett feleszmélés keretében, de úgy, hogy nyilvánvaló legyen a színjáték. – Óh, milyen feledékeny is vagyok! Hát ti lesztek azok!

- Nem Xilnek kellene itt lennie véletlenül? – tette fel a jogos kérdést Fenn.

- Ami azt illeti, amint a fülébe jutottak a fejlemények, és megtudta, mekkora vérdíj van a fejteken, fogta magát és eliszkolt a hajójával együtt. Maradtam én, a hűséges társa, akit soha, semmilyen körülmények közt sem szabadna hátrahagynia...

- Kinél van a pénz? – vágott bele Ventriss, ismételten sakálként tetszelegve.

- Közös számlánk volt, de mivel itt hagyott, bátorkodtam kirakni az üzletből. Nyugi, megkapjátok a pénzetek, amint a megfelelő kezekre jutott a rakomány, én állom a szavam. Aztán megvitatjuk, hogy keveredett hozzátok a tanítványom.

- Az üzeneted miatt, úgy vettük ki, hogy ez a végakaratom – vágta rá Fenn szinte gondolkodás nélkül. Sosem lelkesedett a jövőbe, elnyúló viták ötletéért, különösen akkor nem, ha most rögtön alkalmuk nyílhat a dolgok rendezésére.

Eközben Ann is egy helyeslő fejmozdulatot tett.

- De csak akkor, ha meghaltam – rántotta le a leplet Sigil a nyilvánvalóról, majd Ann bájos arcát vette a célba a tekintete. – A fenébe is, három hete láttuk egymást utoljára, amikor három hónapja annak a csatának. Tényleg nem tűnt fel? – a talányt még az is tetézte számára, hogy szemmel láthatóan a tanítványa nagyon is az élők sorába számította az előbb. Remélhetőleg erre is választ kap az utóbbi kérdésével.

- Nem mondtak időpontokat, amikor megjöttek. Csak annyit mondtak, meghaltál és mostantól köztük van a helyem. Mire végiggondolhattam volna az egészet, már a nyakunkon volt ez rakás birodalmi, akik engem is a célpontjaik közé néztek, ezért nem volt túl sok lehetőségem. Vagy velük megyek, vagy pedig egy szűk energiacella vendégszeretét választom. Eddig egyébként sem bánom a döntésem.

- Hát jó, a te életed – zárta a párbeszéd ezen ágát Sigil, s a hőseink először vélték némi aggodalmat is felfedezni a mondandójában. Persze, ki ne óvna a tanítványát? Mindössze azért tűnik különösnek, mert róla sehogy sem tudták elképzelni, hogy bárki más sorsa is foglalkoztassa a sajátja kivételével.

- Teljességgel – tett rá Ann egy lapáttal, de Sigil elengedte a füle mellett. Ezzel egy érdekes, az ő szemszögéből is hasznos dolgot vélt felfedezni Fenn. Lehet, hogy ő is jobban járna, ha egy kicsit több mozgásteret engedne Mirának? Hátha ezt hiányolja annyira a növendéke. Minden esetre, ezt már jobb megoldásnak véli, mintsem kézzel-lábbal hangoztassa a jó utat, mintha arról egy percre sem lehetne letérni.

Elvégre Mira életéről van szó, hadd menjen a saját feje után egy kicsit.

- ÁHHH... Itt... itt vagyok! – törte meg Carl az ex-jedi gondolatmenetét, aki képes volt százhusz méteren át vonszolni a roppant terhet. Amikor megállt, s elengedte a vaskos kötelet, a heves lélegzetvételei közt esküdni mert volna rá: Sigil barna szemei már szinte sírtak az örömben, amint csak felé meredtek.

- Na, most fordulj meg szépen és irány a Reaver! – kacagott fel az öreg, szinte már élvezve a szerencsétlen kínlődását. Hát még a többiek meglepett tekintetét.

- Mi van?! – Dahn szemei mintha kiugrani látszottak volna a helyükről.

- Mint mondtam, nem egészen két perccel ezelőtt. Xil elszelelt a hajóval, tehát én képtelen vagyok mással tartani, mint veletek.

- De... de de... de most vonszoltam IDE! – emelte fel a hangját egy kissé hangosabban a kelleténél, ám valahogy senki sem vette figyelembe az ellenvetését.

- Tedd, amit mond Carl, majd este kihevered – álcázta a mosolyát Fenn, s mikor Dahn megfogta a vaskos kötelet és egyes egyedül kezdte a Reaver felé vonszolni a konténert, már nem bírta visszafojtani a nevetést.

- Hogy ti milyen szemetek vagytok! – jelentette ki Sigil hasonlóképp mosolyogva. – Igazán besegíthetnétek szegénynek... – csak eddig bírta, és kifakadt a röhögéstől.

- Mostanában megesik, hogy alaposan kitolunk valakivel, persze csak szigorúan poénból, nyugis körülmények közt. Felpezsdíti a hangulatot.

- Azt meghiszem, csak ne én legyek a következő – nyilvánította ki az öreg.

Nem, hisz Mira lesz az ördögi kör következő áldozata.

- Jut eszembe, mikor indulhatunk?

Másnap reggel, a Felucia étellel teli világa felett:

A Reaver sebesen, a régi szép időket éltetve suhant elő a csillagok sebesen cikázó áradatából, egyenesen a felszín roppant erdőségei felé véve az irányt. Néhány perc elteltével csakugyan le is szállhatott a javarészt növények, ám manapság egyre inkább birodalmiak által borított felszínen. Igaz, a hely ahol megetette, közel sem a fehér páncélt viselő rohamosztagosokról, hanem az egyszerű feluciai népekről híres.

Nem meglepő módon, odalent már hatalmas fogadtatás, szinte fennkölt éljenzés fogadta a hőseinket. A csapatot, kik százakat, ha nem ezreket mentenek meg ezzel a tettükkel. Ezúttal szigorúan a fedélzeten maradó Carl – ez után jóformán még az ágyból sem tudott felkelni, olyan izomláza lett – kimaradt a konténer vonszolásából, s még a legénység többi tagja is. A dzsungel nem túl retteget, elég alacsony feluciai harcosok egy kisebb regimentje szívesen levette a vállukról ezt a terhet.

Valami miatt, egyikük sem elégedett meg azzal, hogy leteszik a rakományt, aztán elmennek és Sigil máris egy nagy rakás pénzt szór a markukba. Nem, ha a környező, járvány sújtotta településeket összefogó, sámánként tisztelt vezető személyesen akar gratulálni nekik a tetteikért. Ki tudja, hátha adakozó kedvében lelik.

Az öt fős csapatot nemsokára egy fából, valamint mindenféle bambuszdarabokból összetákolt trónszék elé vitték, ahol egymás mellé sorakoztatták fel őket. Az előkelő ülőhely még teljesen üres volt ugyan, de a sok kis harcos máris letérdepelt a füves talajra. Fenn számára úgy tűnt, mintha valamiféle istenséget várnának, de neki esze ágában sem volt meghunyászkodni azért, mert pont neki tartoznak hálával.

Így hát valamennyien büszkén álltak az üres szék előtt, egy saroknyi – az örök kivételével – térdállásban lévő alak által övezve, amikor a várva várt egyén végre megérkezett. Sigil nem hitt a szemének, amikor egy, első pillantásra a harmincas évei elején járó togrutát pillantott meg. Neki inkább a szép arcán, a zöld szemeinek bájos, kacagó tekintetén akadtak meg a szemei, mintsem az oldalán ékeskedő fénykard letisztult, sima felületén és az ezüstös csillogásán. Hiszen ők már ismerték egymást.

- Ashla Tey, részemről a megtiszteltetés – hajtott fejet előtte, ezzel is jelezve, hogy ezúttal a jó énje fogja a gyeplőt, s nem pedig az, aki a múltkor majdnem kivágta a belét. Valami miatt mégsem érezte magát teljesen biztonságban.

- Sigil, már el is felejtettem a legutóbbi... „*eszmecsserénket*”. Megtudhatnám, milyen formában szeretnél biztosítani a szándékaid felől? Tudod, jól esne, ha megélném a holnapot – eközben az örök vicsorogva jelezték az elhivatottságukat.

- A szavamat adom rá – felelte a kor törte férfi, de egyvalaki már érezte, hogy ez nem lesz elég, s rövidesen már ő is a helyzet megerősítésén kezdett fáradozni.

- A tanítványaként, én pedig föléle kezeskedem – szólalt fel Ann.

- Hmm... micsoda meglepetés, egy tanítvány – ekkor megelégedett a trónszéke feletti ácsorgással. Magasztos léptekkel indult meg hőseink felé, aztán nem sokkal előttük, fölényes léptekkel kezdett körözni. Szemeivel újra és újra végigmérve a kis csapat valamennyi képviselőjét. Fenn úgy vette ki, mintha valamit mormolna is a kecses ajkai közt, de bármennyire is kerültek előtérbe az e téren támadó szükségletei, hirtelen egy másik, ezerszer életbevágóbb dolog vetődött fel neki.

Nem tűnnek valami betegeknek – ahogy ez végigvisszhangzott az elméjében, máris szóvá akarta tenni, azonban Ashla fülbemászó sugallatai az útjukba kerültek.

- Lássuk csak, itt van Sigil, az ember, aki levadászta és hidegvérrel meggyilkolta a saját mesterét, persze csak a fél Fekete Napot megelőzően. Utána, máris itt vagy te – fordította Ann felé az immár baljós szemeit –, a tanítványa. Egy vérbeli sorozatgyilkos legfőbb pártfogója. És persze itt a nagy Jaris Fenn, és a kis Mira. Tudod, a huttok egyre nagyobb érdeklődést mutatnak irántad, gyermekem? – ekkor Leana felé fordult. – Ventris, te már annyi embernek tettél keresztbe, hogy számon tartani is kár, és ha ti itt vagytok, akkor bizonyára Carlos Dahn sem lehet messze. Elég lesz.

- Mihez?! – hánytak szikrát Leana szemei, majd a többiek is háborogni kezdtek.

Ennek hallatán Ashla legyintett egyet a kezével, mire valamennyi feluciai harcos felpattant, s a még talpon maradó örökkel egyetemben szegezték a hőseinkre az ádáz fegyvereiket. Fenn ezeket valamiféle sugárvetőknek tippelte, de ennek ellenére is teljesen bizonyos volt abban, hogy ötöt-hatot simán lerúgna közülük. A gond csak az volt, hogy ezek mindenfelől körülvették őket, az első perctől fogva vert helyzetbe kényszerítve a csapatot. Nem tehettek mást, mint feltartották a kezeiket, s kiszolgálják magukat a szembenálló fél, Ashla Tey Jedi mester akaratának.

- Nem szívesen teszem azt, amit tennem kell, de meg kell értenetek: nekem nem hagytak választást. Odafent a Fekete Nap egy keldabe osztályú hajója, álcázásban vár, egyenesen oda szállítunk majd benneteket. Nagyon sok pénzt kértek tőlünk, hogy békén hagyjanak minket, és nekünk nincsenek meg a megfelelő eszközeink, a kellő

tűzerőnk a megállításukhoz. Márpedig, ha nem fizetünk, kifosztanak, meggyaláznak, szolgasorba vagy még annál is rosszabba taszítanak bennünket.

- És szerinted, ha kiadtatok, csak úgy elrepülnek?! – törte meg Sigil a mondandóját.

- Mindenképpen – hangzott a frappáns felelet Ashla szájából. – Senki sem várná el tőlünk, hogy ilyen sokat fizessünk. Kezdetől fogva egyértelmű volt, hogy erre megy ki a játék, csak azt nem tudtam, hogyan csalhatnálak ide valamennyiőtöket – nyilván nem őket és csakis őket követelhatték tőlük, de messze érték kaphatják a legtöbbet a legkevesebb fáradalom ellenében. – Aztán eszembe jutott a megoldás. Nincs még ez csapat, aki elég vakmerő lenne, hogy megpróbáljon kirámolni egy ilyen jól őrzött birodalmi létesítményt, ám elég jó lelki ahhoz, hogy a kevesebbet, ám annál helyesebbet válassza a több helyett. Nem volt más dolgom, mint elhinteni a magvakat, majd a háttérből gondoskodnom az akciótok sikeréről. S lám, már itt van minden, ami a békénkéhez kell.

- Hiszen te jedi vagy, nem tehetsz ilyet! – szólalt fel Ann hitetlenkedve, s Mira sem figyelte másképpen a dolgokat. Azonban neki egy más, a további élete nézőpontjából roppant jelentőséggel bíró felismerést is magukkal hordoztak az események:

Olyan nincs, hogy becsületes, tiszta szívű Jedi. Már a mesterek körében sem, és ha így van – márpedig a saját szemével látja –, bolond lenne követni őket.

- Már elmúltak azok az idők, amikor csak jó volt és becsületes. Most már nekem, a Jedi Rend talán utolsó hírmondójának is olyan döntéseket kell hoznia, ami a többség, mintsem mindenki javát képezi. Sajnálom, gyermekeim, de a ti életetek lesz az ár, amit ezrek békéjéért fogok fizetni. Csak remélhetem, hogy gyors halálotok lesz odaát – ekkor a legrátermettebb emberei felé fordult. – Kötözzétek meg őket!

Ventris ebben a pillanatban megbánta, hogy ő állt a csoport legszélére, Ann példáját követve, mivel a twi'lek helyett tőle kobozták el a fegyvereket elsőként, négy kicsiny sugárvetőtől és ez hődetonátortól is megszabadítva a lányt, mielőtt erősen hátrakészítették volna a kezeit, s szükségtelenül szorosan kötötték volna össze őket.

Fenn sem volt túl elragadtatva, hogy másodikként került sorra, át még az őt követő Mira, aki egész éjjel a fedélzetet sikálta. Igazság szerint, úgy volt, hogy mégsem tolnak ki vele ily rettenetes mértékben, ezért Leana és Ann is biztosította a segítségére felől. Aztán Ventris megint megmakacsolta magát és a kisujját sem volt hajlandó megmozdítani. Ezek után a twi'lek úgy döntött, egy tíz percre pihenteti a szemét az előre láthatóan a fél éjt lefedő tettet megelőzően, s csak másnap reggel ébredt fel.

Időközben az örök közül a kötözéshez alighanem egyedülállóan – legalábbis vagy ez, vagy vele is valamiféle játékot űztek a társai – értő feluciai elérte Sigilt. Gyorsan elvette a fénykardját, majd a mögötte haladó egyén zsákjába hajította azt. Hamar elővett egy vastagabb kötélrészletet, s szép lassan, eleinte félelemmel tele közelítette azt az öreg feltűnően fiatalos kézfejeihez. Ezek egyikén egy rejtelmesen odakeveredő seb húzódott, egészen az alkarjáig. Az ő nem igazán vett róla tudomást, egészen addig, amíg a kéz ökölbe nem szorult és iszonyatos erővel nem csapódott az állába.

Ezután az ő részéről már csak semmitmondó sötétség következett.

- A jó anyádnak menjél a közelébe, büdös kis törpe! – káromkodott egy jólesőt Sigil, miközben az Erő segítségével kiragadta a zsákból a saját fényszablyáját.

Tudta, hogy ez nem valami jót sejtető felállás.

Azonban nem is kellett annak lennie. Az ő dolga nem volt más, mint némi káosz. A csődületben már bizonyosan kereket tudnának oldani. Ennek megfelelően, hamar kibontotta a fénykardja lilásan izzó pengéjét, s a másik kezével irdatlan erejű szikrazáport keltett a körülöttük egyedülként lébecoló rancor felé.

Azt a „jóságot” bizonyosan jól betaníthatták, s persze akadt a barnás hegyomlás legtetején egy idomára is, akiből rövidesen rostonsült lett. Maga az állat csak felbőszült, mintsem a kívánt hatást mutatta volna, szerencsére Ann máris belépett a képbe. Mivel az ő fegyverét senki sem vette el, hátradobta Fennek, hogy elvághassa köteleit, aztán mindkét kezével ontani kezdte a kékesen izzó szikrák özönét.

Ugyan benne nem volt valami sok harag és gyűlölet, és ebből kifolyóan a kisülések sem bírtak valami nagy hatásfokkal, a mestere korábbi tettei nyomán már bőven elég zabossá vált a bestia, hogy helyettük a környező őröket – is – fenygegethesse.

Hamar neki is látott a kicsiny feluciai őrök földbedöngölésének.

A „keletkezett egy kis káosz” nem kifejezés a helyzetet illetően, ugyanis a rancor támadására Fenn már nem csak elvágta a köteleit, de Sigil közbenjárásával Leana és Mira is szabadon, s rövidesen felfegyverkezve tudhatta magát. Ami abból zsákból fénykard volt, vagy Ventrissé, az máris a csapat mellett képviselte a halál ezen áldozat formáját. Egyedül Ann érezhette magát fegyvertelenül, aztán Jaris csak elérkezettnek látta az idejét, hogy visszaszolgáltassa neki, ami az övé.

- Köszönet – jelentette ki szívélyesen, bár enyhe harc közbeni izgalmat éreztetve, mialatt a sok kis felucia nem is tudta mire lőjön. Akadt veszedelmes kardforgatóktól egy kifejlett rancoron át egy eszes csempészlányig minden, ami csak a másvilágra küldhette őket. Nem is telt sok időbe, amíg a kis csapat iszkolásnak eredhetett.

- Elkapni! Élve vagy halva, de Lochus kezére kell juttatnunk őket! – kiáltotta erélyesen, a szép lassacskán kereket oldó csempészek felé mutatva. Utoljára. Most már megelégedte a tétova álldogálást, s belátta, hogy a közbenjárása nélkül sosem lehetnek úrrá a helyzeten – hőseink még nem jártak távolabb harmincöt méternél.

Ashla kecsesen bontotta ki a zöldesen izzó fénykardját, s szédületes iramot diktálva kezdett közeledni a Rancor felé. Nem látott már túl sok hasznót benne, ezért a magasba vetette magát, egyenesen a bestia agyvelejébe állítva a fényszablyáját. A roppant fenevad felnyögött egyet az utolsó leheletképp, aztán az általa lekötött több tucatnyi harcos legnagyobb örömeire rogyott a füves talajra. Élettelenül.

Mielőtt még ez bekövetkezhetett volna, a nő úgy látta, az egyre csak hanyatló állat fejéről elrugaskodva máris a hőseink közt találhatja magát. Nem is tett mást, mint ugrott egyet, s a lehető legkönnyebb célpont, Mira felé vetette magát. Szegény lány már az első pillanattól kezdve tudta, hogy már megint ő lesz a szerencsés, ezért felkészült a pillanatra, ami a következőkben nyilvánult meg:

Wess magasba emelte a fényszablyáját, hogy a lehető legtöbb előnye lehessen, miközben a nő már csak méterekre járt tőle. Aztán Sigil egy erélyes lökése által úgy

szállt a másik irányba, mintha csak egy falevél lenne, átsuhanva a Rancor holtteste felett, aztán néhány métert követően egy jó mély szakadékszerűségbe érkezve.

Aztán Sigil is tovatűnt a látképen.

- Utánunk jönné, de így nem majd fog! – mindössze ennyi szánt magyarázatul, miközben átgázolt az egyre inkább a hőseink ellen koncentrálódó tömegen, s a nő után vetette magát a mélységbe. Így már csak négyen álltak szemben a túlerővel.

- Öreg már, egyedül nem bírna el vele – jelentette ki Ann, aztán a mestere példáját követve száguldott utána. Bele sem gondolt, milyen kétségbeejtő helyzetbe hozta ezzel a három megmaradt kalandort. Persze Sigil fontosabb neki bármelyiküknél.

A jó életbe...

Amikor Ann elérte a szakadék alját – ami egy, a rancorok által bizonyára elég gyakran látgatott barlangnak bizonyult – a két veszedelmes erőhasználó már nagyban kerülgette egymást. Olyan halkán tompította az érkezését, hogy eleinte észre sem vették. Mondhatni lekötötte őket az ádáz küzdelem előkertje.

- Sokkal behatóbban értem az Erő szavát, mint te. Ellenem nincs esélyed – sugallta Ashla fenyegetően, pedig jól tudta, hogy eddig minden esetben Sigil nyert, mikor összetalálkoztak a pengéik. Ám a Sith és nem pedig a „Jedi” énje.

- Behatóbban?! Ébredj már fel aranyom! Én már Sith lovaggá ütöttem magam, amikor te még csak gyökereket rágcsáltál!

A huszonhét éves twi'lek csak ekkor lépett színre. Fénykardjának zöldesen izzó pengéjét erélyesen, harcra készen szegte maga elé, s a szándékait nem leplezve készült belépni az ádáz páros közé. Mindketten tudták, hogy ő egyértelműen eldönti a végkifejletet, Ashla pedig bolond lett volna azt hinni, mindez a javára történik majd. Azonban mégsem hátrált meg. Sőt, újfent megtörte a feszült csendet.

- Lám-lám, megérkezett a kotnyeles tanítvány is! Tényleg azt hiszed, hogy a mestered nyomdokaiba léphetsz? Tudod te egyáltalán, milyen utat járt be?

- Mindent elmondott, de minek is zaklatnálak ezzel? Nemsokára már úgyis halott leszel – ezzel előre szökellt, s a két zöldesen izzó fénykard már az első pillanatban egymásnak veselkedett. Ashla mester menten hátraszökellt, biztonságos távolságra húzódva a párostól, mikor már Sigil is bekapcsolódott a küzdelembe.

Az egyik utolsó Jedi mester és a két Szürke Jedi közti harc immár kezdetét vette.

Különös is, hogy a két fél a rendeltetéséhez képest ily távoli utat vett fel. Tey kellett volna, hogy legyen az igazat, a jót képviselő fél, ám mégis a Sötét Oldal által már bizonyosan megkörnyékezett személy vált a helyes döntés megtestesítőjévé. A Fekete Nap mindenképpen kifosztja ezt a helyet, ha képes rá, az ő sorsuk egyáltalán nem játszik szerepet ebben. S ami az igazi Jedit illeti, neki a küzdelmet kellett volna választania, mármint a zsoldosokkal szemben, az etikailag elfogadhatatlan választása helyett. Azonban már csak ilyen, elkeseredett időket élünk, ahol már nincs jó és rossz, nincs igaz és hamis, nem teljes egészében.

Csak a túlélő és a halott maradt meg.

A kétszeres fölényben lévő fél előszeretettel pályázhatott erre a címre, azonban a számok nem mindig azt jelképezik, aki esélyesebb. Ha valaki, akkor a már százakkal

végző Sigil biztos tudatában lehet ennek, de valamilyen szinten mégiscsak bízott benne, hogy Ann tökéletesen áthidalja a mesterek közti erőkülönbséget. Viszont a nő hiába küzdött. Bármilyen elszánt is volt, tisztán látszott Ashla fölénye.

Néhány másodperc elteltével Sigil előlről, a tanítványa pedig hátulról kezdte a mester ostromlását, aki még mindig könnyű szerrel háritotta a kardjaikat. Hol előre sújtott a sajátjával, ádáz védekezésre készítette az öreget, hol egy hátra irányuló csapással ejtette slamasztikába Annt. A döbbenetesen hajlékony twi'lek még a rúgások terén érzett fölénye is semmibe veszni látszott, mivel Ashla mindig olyan helyeken érte a lábával, amik komoly kínokat jelentettek neki, de Ann szinte sosem tudott méltó feleltet adni a dolgokra. Aztán egy előnyösebb pillanat következett.

Tey mester éles szögben sújtott az öregre, aki menten meg is akasztotta a kardját, olyan szögben sikerült háritania a csapást. S amíg a két sokat látott mester kardja egy elválaszthatatlan egységet képezett – mivel egyikük sem merte elrántani a sajátját, nehogy kettészelje a másik fél –, Ann egy tökéletes alkalmat látott a támadásra.

Az erős, oldalról érkező csapás ellen Ashla karddal nem tudott sokat tenni, de nem is szándékozott. Egyszerűen csak oldalra rántotta az üresen maradt karját, útjára eresztett egy erőlkést, aztán örömködve figyelte Ann kényszerrepülését. Ha a nő nem szállt nyolc métert, akkor bizonyosan egyetlen egyet sem, azonban az igazi bökkenőt az érkezés pillanata jelentette. Tarkóval vágódott a barlang falának.

Igaz, hogy egy twi'lek szép hosszú lekkukkal bír, ám még ezen zöld testrészek sem voltak képesek az ütközés tompítására, teljes egészében biztosan nem. Sigil nem is tudta, mikor érzett utoljára ily rettenetes keserőséget, amikor teletlenül figyelte a szeretett tanítványa zuhanását, aki ettől a ponttól már nem mozdult többet. A nyitott szemei befordultak, a fejéből vöröslő vér csörgedezett.

- Ennyit a tanítványról, maradt a mester – kacagott fel Ashla.

Ebben a pillanatban a jedik egyetlen jellevonása sem látszott rajta.

- Ha tudnád, mit szabadítottál magadra... – mormogta a fogai közt Sigil, a Sith.

Eközben a felszínen:

A heves tűz mind beljebb és beljebb kergette a megmaradt csapatot a fák és mindenféle más növény rejtekek közé. Hosszútávon meglehetősen jó megoldásnak ígérkezett, hiszen percről-percre kevesebben merészkedtek ilyen mélyre minden bizonnyal a vadak mezeje lehetett ez, legalábbis a hőseink nem láttak más okot az események mögött. De ott még mindig jobban járnak, mint itt.

- Vigyázz! – hangzott Fenn rezes hangja, mikor egy gránát robbanása rázta meg a talajt, s a lángfelleg kis híján megperzselte őket. Nem tudni, miféle gránát lehetett ez, amikor egyetlen repesz sem száguldott ki belőle, ám a még mindig egyben lévő hőseinket egy cseppet sem zavarta a dolog. Felőlük bármi jöhet, ha nem hálnak bele.

- Nyugi, mester! Nem lesz bajom – csattant fel Mira, mintha csakis kizárólag neki címződhetett volna a kijelentés. Ha nem lenne harchelyzet, Ventris minden bizonnyal szólt volna egy „ékeset” a maga nevében, de a kicsiny barbárok lepuffantgatása sokkal jobban lekötötte. Számára, valamint a társaik részéről sem jelentett komoly kihívást egy feluciai harcos lerendezése, mivel ezek a környező falvak népe volt,

valamiféle energiafegyverekkel felvértezve. S a hosszú lábú, zömök karú, meglehetősen érdekes arcszerkezetű, alig másfél méteres növésű egyének tényleg nem ellenfelek.

Viszont a számok terén elsöprő fölénynek örvendhettek.

Hirtelen Fenn arra eszmélt, hogy a növényzet kezdett vészesen sűrűvé, szinte már átláthatatlanná válna a szemközti erőrésznél. Kapásból úgy tippelte, ha oda sikerülne valahogy elküzdeni magukat, már jó eséllyel lerázhatnák őket, s kis bókászást követően még a Reaverre is rálelhetnének – amit bizonyosan vissza kellene foglalni, de egyelőre csak egyetlen problémát, egyetlen percre.

- Húzódjatok hátra, a bokrok közé! – vezényelte erélyesen, s a csapat rövidesen megindult, ahogyan csak a lábuk bírta a hátramenetet. Fénykard híján, Ventris ment előre, miközben a két erőhasználó társa összhangban mozogva fedezte. Mozdulataik méltán tükrözték, hogy egykor mester és tanítvány voltak. Ahogyan Fenn újratanulta a régi kardforgatási technikáját az övé és Miráé ijesztő módon kezdett hasonlítani.

Időközben a lány akaratlanul is megtorpant, aztán előre vetődött, mivel az Erő méltán sugallta egy újabb gránát érkezését. A narancsos lángok és a semmihez sem hasonlítható hanghatást követően, a lány örömmel nyugtázta magában, hogy sikerrel vette ezt az akadályt. A gondok csak a továbbiakkal kezdődtek, ugyanis nem várt helyzetbe találta magát, ami nem záródhatott mással, mint a biztos vesztével. Vak lett volna, ha az Erő néma sikolyai által nem látja meg az elkerülhetetlent.

Mindezt Fenn is látta, a szemeknek kékes tükrében előre égett a pillanat, amikor három haragos lövés is irányul a növendéke felé. Egyet ki tudna védeni, ha elugrik egy újabb elől is menedéket lelhetne, a gond csak a szöggel volt. Mira akármit is tesz, az egyik biztosan eltalálja majd a mellkasát. Jaris nem tudta, mi tévő legyen, csak az keringett az elméjében, hogy inkább meghal, mintsem a szeme láttára lőjék agyon az egyetlen személyt, akit mind a mai napig szeret.

Nem is választott mást, mint a halál torkát.

Lábai a vesztyekre siettek ugyan, de mégis megetette, amit meg kellett tennie. Elrugaskodott a talajról, egyenesen az egykori tanítványa elé vetődve, úgy, hogy mind a három lövedék az oldalát érje. Mira arcán elkeseredettség ült ki először, ám már az első perctől tudta, hogyha csak meredten áll, az immár mozdulatlanul heverő férfi sorsában fog osztozni. Viszont mégsem mehetett el csak úgy, búcsú nélkül, ez olyan dilemma, amin valószínűleg sosem tette volna túl magát, hacsak nem adja át magát egy bizonyos, a túlélést jelentő hangnak az elméjében.

Valaminek, ami már nagyon is megkönyékezte mostanra, de mégsem akaródzott egyé válni vele. S különösnek hangozhat, hogy éppen most, éppen ekkor történik ez meg vele, de az okok ismeretében teljes mértékben lehetséges, hiszen ami előtört, az mindig is ott lakozott benne, s aki hátramaradt, aki a mestere volt eddig, éppen az hintette le benne a gonoszság majait. A letűnése, azaz a visszafogó tényező – tehát maga korlát eltűnése –, valamint a Sötét Oldal hirtelen előkapása már elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy amikor a bokrok közé ért, sárgásan ragyogjon Mira két festői szeme. Az élet már csak ilyen. Akkor történnek a legkegyetlenebb dolgok, amikor már végképp nem számítaná az ember. Pedig a lány számára ez...

Ez a sötét lét már hét éves kora óta elrendeltetett.

A harcmező egy másik, földalatti felén sem érték más dolgok Sigil elméjét, az ő sötét énjét éppen a szeretet csalta elő, pontosabban a szeretett egyén elvesztése után érzett keserűség és gyűlölet. Igaz, számára egyáltalán nem ismeretlen ez az ösvény, ha valaki, akkor ő tudhat uralkodni magán.

A kérdés csak az, hogy immár akarja-e egyáltalán?

Főleg egy ilyen veszedelmes párbaj közepette, amikor a két fénykard már oly hevesen cikázott, hogy emberi szemmel már szinte követni sem lehetett. De az Erő személve már merőben más a helyzet. Ashla tudta, hogy nem áll túl jól a szénája, ugyanis amióta a túloldalra küldte Annt, a Sötét Oldal megsokszorozta a kor törte férfi erejét. Tulajdonképpen az évek telése így meg sem látszott a mozdulatain. Nem izzadt, nem lihegetett, úgy küzdött, mintha még húsz éves sem lenne.

Azonban már nagyon is kifáradt az ellenfele.

Néhány szilaj csapást követően a togruta már nem tudta tartani a veszedelmes ütemet, a sith erőfölénye immár beteljesedett. Sigil azonnal meglátta a kínálkozó alkalmat egy erélyes kardcsapással leszelte a nő kezét, a fénykardjával egyetemben a talajra küldve a testrészt. A nő kínok közt fogta át a kiégetett csonkot, s úgy ordított fel a fájdalomában, mintha egy anya üvöltene a gyermeke után, ahogyan a Jedi Sigil tenné Ann után. Persze merőben máshogy működik a Sithek gyásza, azt vérontás, kín és szenvedés szegélyezi. Ő sem érte be kevesebbel.

- Mindent elvettél tőlem, ami fontos volt nekem, miért is ne viszonznám a szívességet? – csattant fel erélyesen, aztán leeresztette a fénykardját. Kezeit a fájdalmasan vicsorgó nő felé tartotta, aki jól tudta, hogy eljött a végzete perce.

Ha örömmel, elégedettséggel nem is tudta fogadni az Erő fájdalmas szikráinak az özönét, de békével már nagyon is lehetségessé vált mindez.

Összességében nem tudni, hogy mikor vált eggyé az Erővel, amikor a lökeshullám a barlang sziklás falához lökte, vagy pedig időközben, valamikor Sigil sötét lelkének a beteg szórakozása közben. Mert nagyon is jól szórakozott a Sith lovag – holott manapság már nem túl gyakori ez az elvezés, de ha ő így emlegeti magát, akkor az és kész –, a sárgásan izzó szemei szikrákat hánytak, miközben a kacagása messze beöltötte a légkört, a heves szikrák ádáz morájával elvegyülve.

- Nektek már leáldozott alantas JEDIK!!! A fajtátok utolsó hírmondóját is elsöpörjük az orrunk elől! – kacagott önfeledten a sith a beteg szórakozásának tetőfokán. – Mi... MI fogjuk uralni az egész galaxist, sőt már most is azt tesszük!

Ezek után hosszas perceken át, Ashla húsának és bőrének egészen a szenesedéséig záporoztak a szikrák. Az előbb tett ígérettel szöges ellentétében, a nő mégis csak itt, ezen a napon lelte a borzalmas kínhalálát. S mikor abbamaradt a kékesen izzó kisülések ádáz sora, a nőből már nem maradt más, mint egy szenes csontváz.

- Áh, ez jól esett – rázta le a karját Sigil, majd Ann felé indult.

Legalább a gonosz kiélhette magát, akinek a szemei hamarosan barnásra fordultak, s az arcát is merőben más, keserűbb állapot fogta el. Az Erő egy pozitívabb árnya felé

húzó férfi volt az, aki éppen most vesztette el a szeretett tanítványát, és ekképpen sietett is Ann felé: keseregve.

- Mester... – nyögte ki a nő fájdalmasan, úgy tűnik, mégsem ment ki belőle az élet, nem teljes egészében. Az éppen ekkor fölé érkező férfi letérdelt előtte, aztán átkarolta a tarkóját. – Pont ott fáj te szeren... vedd már el onnan a kezéd!

Próbálta olyan erélyesen mondani Ann, ahogy csak a szikrányi ereje engedte. Sigil megkönnyebbülten tett eleget a kérésnek: nem utolsó szavakat hall az imént, legalábbis a twi'lek ramatyul van, de nem rézi a végzetét. Minden esetre, a férfi is megnézte, a fejére helyezve a kezét, s átérezve az életerejét.

- Megmaradsz, de pihened kell – mosolyodott el, hisz nagy kő esett le a szívéről.

- Mit képzelsz... csak úgy itt hagynálak? De légy szíves... ne egy rancorfészekben kelljen lábadoznom. Vigyél ki innen, valami kényelmes helyre... legalábbis élhetőre.

- A Reaver megfelel? – persze még vissza is kellene foglalni, és fogalma sincs, hogy tudná ezt elintézni anélkül, hogy Annt magára hagyná. Majd elválk.

- Tökéletes lesz... most már lesz kifogásom, ha takarítani kell – fordult egy elég nehézkes, kínnal küszködő nevetésre az arca. Meglehet, hogy Sigil egyáltalán nem találta meg a poént, azonban mégis felkacagott. A támogatása jeleként.

Az ígéretek ellenére, kezdetben Sigil azt sem tudta, hogy fogja elvinni odáig a sebesültet, amikor a legközelebbi kijárat legalább száz méterrel van a feje fölött, aztán felötlött neki egy másik járat is, meg egy csomó mellette levő. Rövidesen azt is felismerte, hogy a környező barlangok egymásba fonódnak a kis járataik által, tehát előbb vagy utóbb, de a felszínre kell vele érnie.

Menten fel is emelte Annt, aztán megindult az egyik járat felé.

Fél órával később:

A Reaver visszafoglalása nem jelentette különösebb gondot Mira számára, Ventris pedig nem tett mást, mint földre esett állal figyelte, hirtelen milyen veszedelmes harcos is vált a leányzóból. Mivel Wess elfedte a sárgásan izzó szemeket, és próbált a lehető legtermészetesebben viselkedni, Leana nem tudta mire vélni az esetet.

Ugyan a Sötét jedi lelke legbelül teljesen mást sugallt, valami miatt mégsem ölte meg a – feluciaiak által elfogott és a hajón megkötözve tartott – Carl-t és álcázta az ellenség tettének a dolgot. Ki tudja, talán az igazi énje még midig odabent van, talán ez a roppant komplex folyamat még nem ment végbe teljesen, s valami visszafogja a lány elméjét. Remélhetőleg elegendőnek bizonyul majd ahhoz is, hogy egy borzalmas tett küszöbén visszarántsa, máskülönben nagyon sötét idők elé néz a teljes legénység. Valamint ő maga, az egykori Jedi tanonc is.

- Sajnálom – tette a vállára a kezét Carl együtt érzően, aki még most is alig hiszi el, hogy elfogta egy rakás törpe. Viszont nem tehetett mást, meglőtték valamiféle kábító fegyverrel, aztán már nem tehetett mást, mint eszméletlenül rogyott a padlóra.

- Jó ember volt... nem tudom, mihez kezdek majd nélküle – felelte a lány búsan, azonban legbelül már teljesen mást sugallt az elméje. *Megérdemelte, ami történt, most végre megfizethetett azért, amit velem tett...*

A gondolatmenetét két további utas érkezése szakította félbe.

- Te jó ég... mi történt? – képedt el az elsőként odaérő Ventris, s aztán Mira is hasonlóan tetetett Ann állapotán. A helyzet sokkal rosszabban festett, mint azt a nő átélte. Neki mindössze heves fájdalmat, valamint észveszejtő kimerültséget jelentett az egész. Viszont a többiek frissen alvadt vér, valamint a lekkuin és tarkóján húzódó hosszas sebek láttán már azt hitték, hogy az utolsó perceit éli.

- Hosszú történet... kerítsetek neki egy kabint! – vált szigorúbbá Sigil hangneme, a két nőszemély pedig azonnal a legközelebbi – fekvőhellyel ellátott – helyiség felé vették az irányt, ahová a férfi kényelmesen letehetette az oly sok évvel ezelőtt magához vett lányból cseperedett nőt. Ann végre megkapta a kívánt kényelmet.

- Mira, te vigyázz rá! – szólt hozzá Sigil, miközben a pilótafülbe felé vette az irányt. – Addig Carlossal kitaláljuk, hogyan rázhatjuk le azt a Fekete Napot – a felszállással tulajdonképpen nem lehet különösebb problémájuk, még hozzá a visszafoglalását övező eseményeknek köszönhetően. Az ifjú Wess berohant az ellenség közé, levágott közülük úgy tízet-tizenötöt, aztán gyáván szaladtak a farmerekből lett „veszedelmes” harcosok. Ettől a ponttól kezdve, Ashla nélkül, már nem mertek visszajönni.

- Persze – felelte Mira, ám legbelül teljesen mást sugallt az elméje.